

தமிழரும் யவனரும்

க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி

தற்காலத்தில் தமிழரால் மிக்க பெருமையுடன் பாராட்டப்பட்டுவரும் இலக்கிய நூல்களில் மிகப்பழையவை சங்கநூல்களே. இச்சங்கநூல்கள் இயற்றப்பெற்ற காலம் யாதென்று நிச்சயமாய் வரையறுக்கத்தக்க சான்றுகள் ஒன்றும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. காலஞ்சென்ற ஸ்ரீகனகசபைப் பிள்ளையவர்களும் இன்னும் அவரைப்பின்பற்றிப் பல ஆசிரியர்களும் இந்நூல்கள் இற்றைக்குச்சுமார் 1800 வருஷங்களுக்குமுன் எழுதப்பட்டவை யாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று பலகாரணங்கள் காட்டி எழுதியிருக்கிறார்கள். வேறுசில அறிவாளிகளுக்கு அவை மேலே குறிப்பிட்டகாலத்துக்கு மூன்று அல்லது நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று இன்னும் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தைப் பல முறைகள் நான் பரியாலோசனை செய்ததுண்டு; ஒவ்வொரு தடவையிலும் என் மனத்தில் சங்கநூல்களின் காலம் சுமார் கி. பி. முதல் இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குள்ளேதான் இருந்திருக்கவேண்டுமென்ற தீர்மானமே வலிமைபெற்றுவருகிறது. இதற்கு ஒரு சிறந்த காரணம், சங்கநூல்களில் யவனரைக்குறித்துக் காணப்படும் விஷயங்கள் சில யவனநூல்களில்கண்ட விஷயங்களுடன் நன்றாகப் பொருந்துவதேயாம். இந்தப் பொருத்தங்களைச் செவ்வனே ஆராய்ந்துநோக்கின், இவ்விருவகை நூல்களும் சற்றேறக்குறைய ஒரேகாலத்தன வென்பது வெள்ளிடை மலை போல் விளங்கும்.

'யவனர்' என்னும் சொல் தமிழில் காலத்துக்கேற்பப் பொருள் வேறுபட்டுவந்ததாகத் தெரிகிறது. 'ஐயோனியா' என்பது கிரேக்கர் குடியேறின நாடுகளின் ஒருபகுதி. 'யவனர்' என்னும் சொல் முதல் முதல் வடமொழியில் கிரேக்கரையே குறித்தது; இது பதஞ்சலி பகவானுடைய மகாபாஷிய த்தால் வெளியாகிறது. நாளடைவில் இந்தச் சொல் மேல்நாட்டிலிருந்து வந்த மிலேச்சஜாதியார் அனை

வரையும் குறிக்க உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. பாரவீகர்களும் துலுக்கரும் கூட யவனரென்று அழைக்கப்பட்டார்கள். தமிழில் முதல்முதல் யவனரெனப்பட்டவர் ரோமாபுரியின் சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ்ப்பட்டு எகிப்து முதலிய தேசங்களில் வாசம் செய்து கொண்டு தென்னிந்தியாவுடன் கப்பல் வியாபாரம் நடத்திவந்த கிரேக்கரையே குறித்ததாகக் கொள்ளலாம். சில அராபியரும் வந்து வியாபாரம் செய்துவந்தமையால் இவர்களுக்கும் யவனர் என்ற பெயர் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். இந்த அயல்நாட்டு வியாபாரிகள் ஆனைவரையும் நம் முன்னோர் யவனரென்றே கூறினர். சோனகர் என்பது 'யவனர்' என்னும் சொல்லின் திரிபேயொழிய வேறில்லை.

வியாபாரத்திற்காக வணிகர்களும் மாலுமிகளும் முதல் முதல் வந்தால், பிறகு அவர்களைப் பின்பற்றி வேறுதொழிலாளிகளும், மற்றும் ஊழியம் செய்தோ போர் புரிந்தோ ஜீவனம் தேடும் ஜனங்களும் வருவது சகஜம்; நம்நாட்களில் 'தத்துவ ஞான'த்தைப் பரவச் செய்ய வரும் மிஷனரிகள் அதேமாதிரிதான் வியாபாரத்திற்கு வருபவர்களுக்குச் சற்று முன்பின்கை வருகிறார்கள் என்பதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். முன்னாட்களில் இந்தியாவானது செல்வமும் கலைகளும் மிகுந்து நாகரிகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளநாடாகப் பலராலும் கருதப்பட்டது. ஆகையால் அந்நிய நாட்டார் பலர் இந்தியாவுடன் வியாபார முறைகளைத் தவிரக் கலைகள், கைத்தொழில், அரசாங்க ஏற்பாடுகள் மூலமாயும் தங்களுக்கு ஏற்படும் சம்பந்தங்களை விருத்தி செய்ய ஆவலுள்ள வர்களாக இருந்தார்கள். இந்திய அரசர்களுக்கு வருஷாவருஷம் சங்கீதப் பயிற்சியில் வல்ல சில பையன்களையும் அழகான பெண்களையும் யவன நாட்டினின்றும் கொண்டுவந்து யவன வர்த்தகர்கள் உயர்ந்த விலைக்கு விற்று லாபமடைந்ததாக ஒரு யவன நூல் கூறுகிறது. இதன்காலம் சுமார் 50 கி. பி.

பாண்டிநாட்டுக்குத் தலைநகரான மதுரையின் அருகாமையில் ஒரு யவனச்சேரி இருந்ததாக நினைக்க இடமுண்டு. பாண்டிய அரசன் கோயில்வாயிலில் யவனர் காவலாளராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்களென்பதை சிலப்பதிகாரத்தினின்று நாம் அறியலாம்:

கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த

அடல்வாள் யவனர்க் கயிராது புக்கு

(XIV 66 - 7.)

மதுரையின் சமீபத்தில் இப்போதும் கிடைக்கும் சிறு செப்புக் காசுகளின் மீது பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் யவன அரசர்களின் உருவங்களிலிருந்தும் பெயர்களிலிருந்தும் ஒரு சிறு யவனச்சேரியும்

அதற்காக ஏற்பட்ட ஒரு கம்பட்டமும், அதாவது நாணயசாலை யும், மதுரையில் இருந்ததாக ஊஹிக்கலாம். தவிரவும், புகார்ப் பட்டணத்தில் யவனச்சேரி ஒன்று உண்டென்பதையும் சிலப் பதிகாரம் கூறும்:

கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த் தடுக்கும்

பயனற வறியா யவன ரிருக்கையும்.

(V 9 - 10.)

இங்கே யவனருக்குக் கொடுத்திருக்கும் “காண்போர்த்தடுக்கும்” என்னும் அடைமொழி கவனிக்கத்தக்கது. அவர்களது வடிவம், மொழி, நடை உடை பாவனைகள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டாருக்கு விர்தையாயிருந்ததைக் குறிக்க, ‘தம்மைக் காண்போர் கண்களே மேற்போகவிடாமற்றடுக்கும் யவனரிருக்கை’ என்றார் இளங்கோவடிகள். ‘பயனறவறியா’ என்ற மற்ற அடைத்தொடர் யவனரின் செழிப்பையும் அவர்களுடைய வர்த்தகத்தின் மேன்மையையும் குறிக்கும். பாண்டி நாட்டிலிருந்தும் இலங்கைத் தீவின்னிறும் ரோமக சாம்ராஜ்யத்துக்கு முதற் சக்கரவர்த்தியான அகஸ்டஸ் என்னும் பேரரசன்பால் இரண்டு அல்லது மூன்று முறை தூதர்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள் என்றும், இத்தூதர்கள் அவ்வரசனால் சுமார் கி. மு. 26 முதல் 20 வரை பலமுறை நேராக வரவேற்கப்பட்டார்களென்றும் இப்போதுகிடைக்கும் சில யவன நூல்களால் நாம் அறிகிறோம். சுமார் கி. பி. 45-ஆவது வருஷத்தில் ஹிப்பாலுஸ் என்னும் ஒரு யவனமாலுமி அராபிக்கடலில் பயிலும் ‘மான்ஸூன்’ என்ற பருவக்காற்றின் போக்கையும் காலவரையறையையும் முதல்முதல் கண்டுபிடித்ததாகவும், அதற்குப் பின்தான் யவன மரக்கலங்கள் வருஷாவருஷம் ஒழுங்காகத் தென்னிந்தியாவுடன் வியாபாரத்தை விடாமல் நடத்த ஆரம்பித்ததாகவும் அந்த நூல்களே தெரிவிக்கின்றன. அகஸ்டஸ் சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலேயே எழுதப்பட்ட ஒரு பூகோளசாத்திர நூலில் ஸ்ட்ரேபோ (Strabo) என்னும் ஆசிரியர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: “முன்னாட்களில் எகிப்து தேசத்திலிருந்து வருஷத்துக்கு இருபது கப்பல்கள் இந்தியாவுக்குப்போவது தூர்லபமாயிருந்தது; இப்பொழுதோ மியாஸ் ஹார்மாஸ் என்னும் ஒரு துறைமுகத்திலிருந்து மட்டுமே தூற்றிருபது கப்பல்களுக்குக்குறையாமல் போகின்றன.” இந்தத் துறைமுகம் எகிப்து நாட்டினுடைய செங்கடல் (Red Sea) துறைமுகங்களில் ஒன்று. ஹிப்பாலுஸ் பருவக்காற்றின் இயற்கையை நிர்ணயித்த பிறகு இன்னும் அதிகமாகவே இக்கப்பல் வியாபாரம் வளர்ந்திருக்கவேண்டுமென்று எளிதில் நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இனி யவனருக்கும் சேரன் இமைய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலா தனுக்கும் போர் நிகழ்ந்ததென்று பதிற்றுப்பத்தில் இரண்டாம் பத்தின் பதிகத்தால் அறிகிறோம்:

நயனில் வன்சொல் யவனர்ப் பிணித்து
நெய்தலைப் பெய்து கைபிற் கொளீஇ
அருவிலை நன்கலம் வயிரமொடு கொண்டு.

இந்தப்போர் எங்கே எந்த சமயத்தில் நிகழ்ந்ததென்று துணிந்து கூறமுடியாது. அக்காலத்துத் தோற்றார் தலையில் நெய் பெய்து கையைப் பின்கட்டாகப் பிணிப்பது வழக்கமென்று ஒருபழைய உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இம்மாதிரி யவனரைச் சிறையாக்கி அவர்களிடமிருந்த அருவிலை நன்கலங்களையும் வயிரங்களையும் தண்டமாகச் சேரவரசன் கைப்பற்றிக்கொண்டது அக்காலத்தில் ஒருமுக்கியமான செய்தியாயிருந்திருக்கவேண்டும். இச்செய்தியைத் தான் சிலப்பதிகாரத்து ஊசல் வரியிலுள்ள சில தொடர்களும் குறிப்பனபோலும். அதாவது:

வன்சொல் யவனர் வளநாடு வன்பெருங்கற்
றென்குமரி யாண்ட செருவிற் கயற்புலியான் (XXIX)

என்று சேரன் இங்கே புகழப்படுகிறான்; அதாவது யவனர் வள நாட்டையும் தென்குமரியையும் ஆண்ட சேரன் என்றவாறு. இங்கு யவனர் வளநாடு என்று குறிக்கப்பட்ட நாடு அராபியாவிலோ அல்லது ஆப்பிரிக்காவின் கீழ்க்கரையிலோ உள்ள ஒரு சிறு நாடாக இருந்திருக்கலாம். அவ்விடங்களில் இந்தியர் குடியேறியிருந்ததைக் காட்டும் சிற்சில அழிந்தகோயில்களும் முத்திரைகளும் அங்கே அகப்படுகின்றன. இவ்வாறு குடியேறப்போன வர்கள் மலையாளத்துக் கடற்கரையினின்றுதான் போயிருக்கவேண்டும். அவர்கள் போன இடங்களில் அவர்களுக்கும் அந்நாட்டி ஜனங்களுக்கும் ஏதோ சச்சரவுகள் ஏற்பட, அதையறிந்த சேரன் அந்நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று தன் பிரஜைகளுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைத் தேடிக்கொடுத்த செய்தியே சிலப்பதிகாரத்திலும் பதிற்றுப்பத்திலும் ஒரேமாதிரியாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் கூடும். இது எப்படியாயினும், வன்சொல் யவனர் வளநாடென்பது அக்காலத்தில் வெகுமென்மையுடன் சிறந்துவிளங்கிய ரோமக் சாம்ராஜ்ய மாகாதென்பது திண்ணம்.

யவனர்கள் சிற்பவேலைகளில் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பது மணிமேகலையில் யவனத் தச்சரை விதந்து கூறியிருப்பதால் அறியலாம். 'யவனர்' என்னும் சொல்லுக்குக் 'கண்ணாளர்' என்று திவாகரம் முதலிய நிகண்டுகளில் பொருள் கூறப்படுவதும் இதையே வற்புறுத்துகிறது.

தமிழ்நாட்டில் வந்திருந்த யவனர்களின் தோற்றம் இவ்வாறு நிருந்ததென்பதும், அவர்கள் பாஷை தமிழ்ருக்குப் பொருள் புலப்படாதிருந்ததென்பதும், அவர்கள் பாசறைகளிற் செய்த வேலைகள் இன்னின்னவென்பதும் அடியிற்கண்ட முல்லைப்பாட்டுப் பகுதியினால் அறியக் கிடக்கின்றன :

மத்திகை வளைஇய மறிந்துவீங்கு செறிவுடை
மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்
புலித்தொடர் விட்ட புனைமா ணல்லிற்
றிருமணி விளக்கங் காட்டித் திண்கூ
ணெழினி வாங்கிய வீரறைப் பள்ளியு
ளுடம்பி னுரைக்கு முரையா நாவிற்
படம்புகு மிலேச்ச ருழைய ராக.

(59 - 66)

யவனர் குதிரைகளை அதிகமாக உபயோகித்ததற்கு அறிகுறியாக அவர்கள் இடுப்பிற் சம்மட்டிகள் வளைந்து கிடந்தனவென்பதும் அவர்கள்மெய்ப்பை அதாவது சட்டைகள் இட்டிருந்தாரென்பதும் வெருவரும் தோற்றமுடையராயிருந்தார்களென்பதும், தங்கள் கருத்துக்களைப் பிறரறியும்படி நாவினாலுரைக்க முடியாமல் கைகளாலு முகத்தாலும் உடம்பின் அபிரயங்களாலும் உரைத்து வந்தனரென்பதும் இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கத்தக்க விஷயங்கள்.

இனி, யவனர்கள் விசித்திரமான விளக்குகள் செய்வதில் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பது பலவிதமாக வெளியாகின்றது.

யவன ரியற்றிய வீணைமாண் பாவை
கையேந் தையக னிறைய நெய்சொரிந்து
பளுஉத்திரி கொளீய குளுஉத்தலை நிமிரெரி

(101 - 103)

என்பது நெடுநல்வாடை. 'பாவைவிளக்கிற் பளுஉச்சுட ரழல்' என்னும் முல்லைப்பாட்டு வரியும் இதேமாதிரி விளக்கையே குறிப்பது போலும். இன்னும் யவன மரக்கலங்களிற் கூம்பின்மீது கட்டப்பட்ட விளக்குகளும் சித்திரவேலை வாய்ந்தன வென்பது பெரும்பாணாற்றுப்படையினின்றும் பின் எடுத்தெழுப்பட்ட வரிகளால் வெளியாகும் :

யவனர்

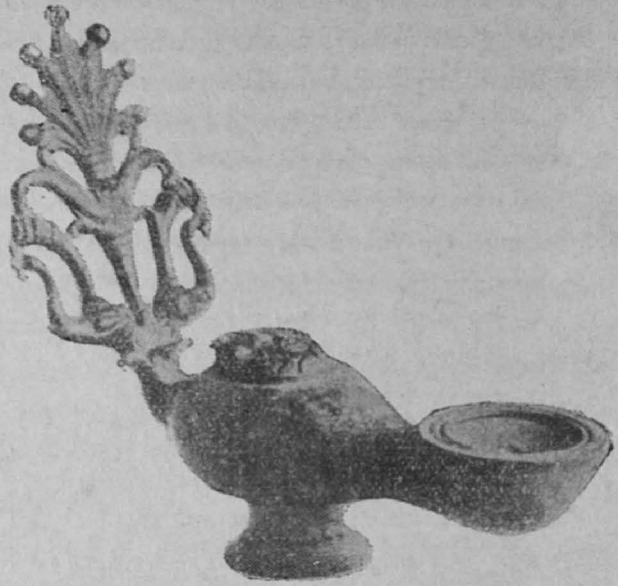
ஓதிம விளக்கின் உயர்மிசைக் கொண்ட
வைகுறு மீனிற் பைபயத் தோன்று
நீர்ப்பெயற் நெல்லை.

(316 - 319)

யவனரால் கொண்டுவரப்பட்ட இந்த மாதிரியான அன்னவிளக்கு, பாவைவிளக்கு முதலிய சித்திரவேலை யமைந்த விளக்குகள் தென்

இந்தியாவிலும், இன்னும் கிழக்கேயுள்ள நாடுகளிலும், தீவுகளிலும் அக்காலத்தில் உபயோகத்திலிருந்ததற்கு அறிகுறி அங்கங்கே காணலாம். பல நாடு

களிலுள்ள ஆர்க்கியாலஜி இலாகா அடிகாரிகளால் தோண்டப்பட்டு வரும் இடங்களில் இம்மாதிரி விசித்திர விளக்குகள் கிடைக்கின்றன. உதாரணமாக, 1927 - ஆம் வருஷத்தில் வியாம் தேசத்திலுள்ள பாங்கடி என்னும் கிராமத்தில் ஒரு சித்திரக்கவிளக்கு அகப்பட்டது.

அதேமாதிரி விளக்குகள் நூற்றுக்கணக்காக இத்தாலி தேசத்தில்

தோண்டப்பட்டு

வெளியாக்கப்

பெற்றிருக்கின்றன.

இந்த விளக்குகள் எல்

லாம் சுமார்

கி. பி. முதல்

நூற்றாண்டில்

வழங்கப்பட்டு

வந்ததாகப் பல காரணங்களைக்கொண்டு சரித்திர பரிசோதகர்கள் ஊகித்திருக்கிறார்கள்.

யவனர்கள் நல்ல மதுக்களை இந்திய அரசர்களுக்கும் தனவான்களுக்கும் ஏராளமாக அயல்நாடுகளினின்று கொண்டுவந்து விலைக்குக் கொடுத்தார்கள் என்பது பின்வரும் புறப்பாட்டின் பகுதியால் புலப்படும்:

யவனர், நன்கலந் தந்த தண்கமழ் தேறல்

பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளு

மொண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து.

(56)

அதாவது, 'யவனரால் நல்லகுப்பியிற் கொண்டுவரப்பட்ட குளிர்ந்த

நறுநாற்றத்தையுடைய தேறலைப் பொன்னாற்செய்யப்பட்ட புனைந்த கலத்தின்கண்ணே யேந்தி நாடோறும் ஒள்ளிய வளையையுடைய மகளிளூட்ட மகிழ்ச்சிமிக்கு' என்றபடி. இது பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை நக்கீரனார் பாடிய பாட்டிலுள்ளது. அக்காலத்து இந்திய அரண்மனைகளிற் பருகப்பட்டு வந்த மதுக்கள் அராபியா, இத்தாலி, விரியா என்ற இம்மூன்று தேசங்களினின்று யவன வணிகர்களால் கொண்டுவரப்பட்டன என்று கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட ஒரு யவனநூல் வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றது.

கடைசியாக, யவனர்கள் தங்கள் மரக்கலங்களில் பொன்னைக் கொண்டுவந்து நம்நாட்டு வியாபாரிகளிடம் கொடுத்து அதற்குப் பதில் மிளகை ஏராளமாக வாங்கிச் சென்றார்களென்பது தமிழ் இலக்கியங்களாலும், தமிழ்நாட்டில் அகப்படும் பழைய நாணயங்களாலும், சில யவனநூல்களாலும் வெளியாகிறது. அகநானூற்றின் 149-ஆம் பாட்டில் முசிறியென்னும் மலையாளத் துறைமுகப் பட்டினம் பின்வருமாறு சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது:

சேரலர்

சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமா ணன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி.

இங்கே பொன்னென்றது பொற்காசுகளையும், வெள்ளி நாணயங்களையும் குறிக்கும் பொதுமொழி. தென்னிந்தியாவில் அநேக ஊர்களில் ரோமக சக்கரவர்த்திகளுடைய காசுகள் ஏராளமாகத் தோண்டி எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் நந்தியால் என்னும் ஊரில் ஒரு பெரிய ரோமக நாணயக் குவியல் கிடைத்தது. இக்குவியல் முழுதும் தங்க நாணயங்களே. இந்தக் காசுகள் எல்லாம் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலோ அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டிலோ ஆண்ட சக்கரவர்த்திகளின் நாணயங்களாகும். ரோமக சாம்ராஜ்யத்தி லிருந்து அக்காலத்தில் மிளகும், துணியும், பட்டும், அகிலும் இன்னும் பலவகையான போக பதார்த்தங்களும் வாங்குவதற்காக வருஷாவருஷம் ஐம்பது லட்சம் சவரன்கள் பெறுமான தங்கமும் வெள்ளியும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதாக ப்ளினி என்னும் யவன ஆசிரியர் கி. பி. 75-ல் எழுதியிருக்கிறார். அதே சமயத்தில் இன்னும் சில ரோமக கவிகளும் ஆசிரியர்களும் அளவிறந்த பொருளைக் கொடுத்து மெல்லிய பரதேசத் துகில்களை வாங்கி உடுத்துத் தங்கள் அழகிய வடிவங்களை மறைப்பதிலும் பிறர்க்குக் காட்டுவதே மேன்மையென்று

ஒழுகிவந்த ரோமக மாதர்களின் அபசாரங்களைப் பற்றி அவர்கள் நூல்களில் முறையிடகிறார்கள். ரோமகர்கள் இறக்குமதி செய்து அவர்கள் சமையல்களில் உபயோகப்படுத்தின மிளகும் ப்ளினிக்கு மிக்க எரிச்சலை உண்டாக்கியது. அவர் இதைக்குறித்து எழுதுவது பின் வருமாறு: “மிளகு இவ்வளவு அதிகமாக உபயோகத்துக்கு வந்திருப்பது மிகவும் வியப்பே. இதர சாமான்களை நாம் உபயோகப்படுத்துவதெல்லாம் அவைகளின் ருசிக்காகவோ, அல்லது அழகான தோற்றத்துக்காகவோ உபயோகிக்கிறோம். மிளகோ பார்வைக்கும் அழகில்லை, ருசியோ ஒரே எரிச்சல் தான். இந்த எரிச்சலுக்காக இதை வெகுதூரத்துக் கப்பாலுள்ள இந்தியாவினின்றும் வரவழைக்கிறோம்! இதை ஆகாரத்தில் கலக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் எந்த புத்திமானுக்கு முதலில் உதித்ததோ? திருப்தியாகச் சாப்பிடுவதற்கு நல்ல பசி ஒன்றே போதாமல் இந்த மிளகும் வேண்டுமென்பது யாருக்குத்தான் தோன்றியதோ அறியோம்.”

ஆகவே, சங்ககாலத்துத் தமிழிலக்கியங்களும், யவன நூல்களும், மற்றும் ஆர்க்கியாலஜியினின்று கிடைக்கும் சான்றுகளும் நெருங்கி ஒத்திருப்பதை நோக்குமிடத்து, சங்கநூல்களின் காலம் மேலே குறிப்பிட்டபடி கிறிஸ்துவத்தத்தின் முதல் நூற்றாண்டுகளாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதை அறிஞர்கள் எளிதில் உய்த்துணரக்கூடும்.